

REVALIDATIECENTRUM bij Laura Rijpers duurde het drie afschuwelijke

dagen voordat ontdekt werd dat ze haar nek had gebroken

Je moeder met zo'n gekke kraag om, dat is wel schrikken'

In het Bredase revalidatiecentrum Revant werken dagelijks vele tientallen mensen hard aan hun revalidatie. De een wordt weer helemaal de oude, de ander blijft de rest van zijn leven gehandicapt. Ze hebben allemaal een bijzonder verhaal. Deze zomer plaatst BN/De Stem een serie van acht persoonlijke portretten.

Aflevering 3

door Tea Keijl

Wat begon als een onschuldig lijkend pijnkje in de schouder, eindigde na een gebroken nek in een maandenlange periode van ziekenhuis en revalidatiecentrum. Na de interne periode revalideert Laura Rijpers (42) nu poliklinisch. Voorlopig tenminste twee keer in de week fysio- en ergotherapie. De brace om haar nek heeft ze nog weken nodig. 'Vanmorgen kon ik voor het eerst de knoop van mijn broek weer zelf dicht doen.'

Aandoening

Incomplete dwarslaesie. Als gevolg van een gebroken nek kwamen Laura's zenuwen ernstig klem te zitten. Daardoor waren haar ledematen tijdelijk verlamd. Omdat de zenuwen niet doorgesneden waren, is er sprake van een incomplete dwarslaesie en kunnen het gevoel en de spierkracht met behulp van intensieve krachttraining weer terugkomen.

RE VANT

Naam: Laura Rijpers
Leeftijd: 42
Woonplaats: Roosendaal
Burgerlijke staat: Gehuwd
Kinderen: 2 dochters (11 en 8), 1 zoon (10)
Beroep: administratief medewerkster

Een week na haar thuiskomst vertelt Laura: „Het is erg wennen. In het revalidatiecentrum zat ik in een beschermde omgeving. Nu merk ik pas goed hoeveel moeite de dagelijkse dingen kosten. De voordeur openen kan ik alleen met een hulpmiddel, een soort hefboompje om meer kracht over te brengen.” Terwijl Laura aan het woord is, rommelen de konijnen van de kinderen ongedurig in hun hok. „Voorheen mochten ze er altijd uit, maar dat gaat nu niet. Ze zijn me veel te snel af, ik kan ze niet te pakken te krijgen.”

Noodlottige dag

Laura's verhaal begint in januari. Ze heeft al een tijd last van pijn in haar nek en schouders. Op een MRI-scan constateert de orthopeed twee versleten nekwrvels en een vernauwing ertussen. Het is niet operabel; fysiotherapie en rustig aandoen is het devies. Laura houdt zich netjes aan de voorschriften, maar ze krijgt ook last van tintelende vingers en slaapt af en toe met een been. En dan volgt die noodlottige dag ergens half april. 's Avonds gaat het finaal mis. „Ik rommelde nog wat in de keuken. Ineens zakten mijn benen onder me vandaan en lag ik op de grond. Ik kon helemaal niets meer. Niet overeind komen, zelfs niet overeind geholpen worden.”

Operatie

Na een lange nacht vergeefs lopen dat het gevoel vanzelf weer terugkomt, gaat Laura de volgende och-

tend per ambulance naar het ziekenhuis. De dienstdoende arts vindt echter geen aanwijsbare oorzaak en verwacht dat het thuis met rust en pijnstillers vanzelf op zal knappen. Maar Laura vergaat van de pijn. „Het leek alsof ik continu stroomstoten door mijn hele lichaam kreeg. De morfinepleisters hielpen niets.” Na drie afschuwelijke dagen stuurt de gealarmeerde huisarts haar weer naar het ziekenhuis. „Toen ging het ineens heel snel. Uit de MRI bleek dat ik een gebroken nek had! De volgende dag ben ik geopereerd in Tilburg.”

Billen vegen

Na twee weken ziekenhuis kan Laura gaan revalideren bij Revant. „In het begin kon ik helemaal niets. Ik kon niet zelf eten, want ik kon het bestek niet vasthouden. De eerste tijd liep ik met een rollator. Na een week of twee heb ik mijn eerste stapjes zonder rollator gelopen.” Naast fysiotherapie krijgt Laura medische fitness, zwemtherapie en activiteitentherapie. Ook de ergotherapie is heel belangrijk. „Daar leer je de dagelijkse dingen weer op te pakken. Toen ik opnieuw kon lopen zeiden mensen wel eens goedbedoeld dat nu het ergste voorbij was. Maar als je je handen niet kunt gebruiken, dan kom je er achter hoe vaak en voor hoe veel dingen je die nodig hebt. Ik kon zelfs mijn eigen billen niet vegen. Nou, dat was pas een mijlpaal, dat ik dat weer zelf kon!” Ze vertelt het met een lach, maar de machteloosheid die ze heeft ervaren schemert er doorheen.

'Ik gebruik voor elk boodschappje het karretje van mijn overleden vader, want ik heb nog erg weinig kracht in mijn armen.'

Thuisfront

Dankzij het intensieve revalidatie-

programma krabbelt Laura langzaam weer op. „Voor mijn kinderen was dat gek genoeg de moei-

lijkste tijd. Toen ik nog in het ziekenhuis lag, konden ze het plaatsen. Als je ziek bent, lig je in bed,

dat is logisch. In het revalidatiecentrum zagen de kinderen pas wat ik allemaal niet kon. Ik merkte in het

begin dat ze afstand van me namen. Je eigen moeder met zo'n gekke nek kraag om, die met de lepel naar haar oog zwabbert, dat is ook schrikken natuurlijk. Gelukkig begrepen ze het vrij snel en toen konden ze het ook accepteren.” De kinderen missen hun moeder erg. Als Laura na een tijdje in de weekenden naar huis mag, is het afscheid op zondagavond elke keer moeilijk. „Vroeg in de middag begon mijn oudste dochter al te vragen: 'mama, hoe laat moet je weg?' Als ze me weg hadden gebracht, zat ze de hele terugweg te huilen.”

Machteloos

Bij de doordeeweekse bezoeken aan Revant brengt Laura's man altijd een of meerdere kinderen mee. „Natuurlijk wilde ik de kinderen zo veel mogelijk zien. Maar het betekende ook dat mijn man en ik al die tijd niet een keer met zijn tweetjes zijn geweest. Emotioneel was het heel moeilijk. Ik wist hoe zwaar hij het had thuis. Hij moest alles draaiende zien te houden. Ik voelde me zo machteloos, wilde zo graag helpen. Gelukkig stonden we open voor elkaar. En we wilden het niet te zwaar maken, er mocht ook gelachen worden. De boodschap naar de kinderen was steeds dat ik van huis was om beter te worden, om weer de oude mama te worden.”

Motivatie

„Ik ben de achterban zeer dankbaar. Zij zorgden ervoor dat het thuis bleef draaien. Mijn schoonvader was er elke ochtend stipt om zeven uur, als mijn man vertrok naar zijn werk. Ook mijn schoonmoeder en haar zus stonden voor ons klaar. Zij waren er altijd als de kinderen uit school kwamen. Mijn man deed het allemaal heel goed met de kinderen en het huishouden, dat wist ik. Daardoor had ik de rust om aan mijn herstel te werken.” „Het motiveerde me om door te zetten, het was een wisselwerking. Zij zagen dat ik hard mijn best deed en steeds stapjes vooruit maakte. Daardoor konden zij het ook beter volhouden zonder vrouw en zonder mama.”